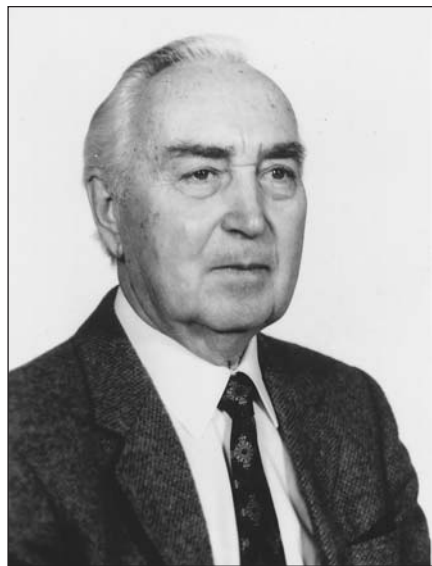

In memoriam
Prof. Dr. h.c. Dr. Bencze Lajos
(1912 – 2007)

nyugalmozott tanszékvezető egyetemi tanár

Bencze professzor Érsekújváron született 1912. augusztus hó 15-én. Édesapja 40 évig volt Érsekújvár városának erdésze.

Az Érsekújvári Állami Reálgimnázium magyar tanítási nyelvű tagozatán érettségizett. Felsőfokú tanulmányait a Brno Agrártudományi Főiskola Erdőmérnöki Karán folytatta, ahol 1936-ban abszolált. Kétévi erdőrendezési gyakorlati tevékenység után az erdőmérnöki oklevelet 1939. június 26-án, már Sopronban szerezte meg.

Gyakorlati szakmai tevékenységet Léván igazgatási-erdőfelügyelői munkakörben, majd üzemi beosztásokban folytatta, előbb Szarvasházán, mint beosztott mérnök, később Kisilván mint erdőhivatal-vezető, illetve Mezőhegyesen, mint erdőgondnok. A háborús években és azt követően 5 évig Budapesten minisztériumi beosztásban szolgált, utána Tamásiban a Tolna megyei Állami Erdőgazdaság főmérnöki teendőit látta el. 1957-ben tér vissza Sopronba. Előbb a Dunántúli Erdővédelmi Állomás vezetője, majd 1963-ig az Erdészeti Tudományos Intézet (ERTI) munkatársa volt. Ugyanebben az évben az Erdészeti és Faipari Egyetemen egyetemi docenssé nevezték ki az Erdőműveléstan Tanszékére, ahol feladata – Roth Gyula professzort követve – a vadászat és vadgazdálkodás oktatása lett. 1969 januárjában az újonnan felállított Vadgazdálkodási Tanszék alapító vezetőjévé nevezték ki.

Tudományos munkásságot az 1950-es évek elejétől fejtett ki, illetve ebben az időben kezdte meg szakirodalmi tevékenységét. Érdeklődése előbb az erdőművelés és a vadgazdálkodás kapcsolataira szorítkozott, majd később a vad környezetének, a vadgazdálkodás természeti adottságai vizsgálatának, az erdők vadeltartó értékének, valamint a vadkárak kérdésének területére terjedt ki. Kutatási eredményeit, megállapításait több mint száz tudományos közleményben, könyvben és szakcikkben dolgozta fel, illetve közölte. Ezek közül több külföldön,

illetve idegen nyelven is megjelent. Jelentős volt szépirodalmi munkássága is. Kutatási eredményeiből 1961-ben „Erdeink vadeltartó képessége és a vadkárak megelőzése” címmel kandidátusi értekezést írt, amelynek megvédése alapján 1962-ben elnyerte a mezőgazdasági (erdészeti) tudományok kandidátusa fokozatot, elsőként a vadgazdálkodás tudományterületén.

Kutatási eredményeit a hazai gyakorlat átvette és külföldön is érdeklődésre találtak, így elsősorban az erdők vadeltartó képesség megállapításának módszere vált általánossá a táji vadgazdálkodási tervek irányelveinek kidolgozása során, illetve a vadgazdálkodás természeti adottságainak feltárása és fejlesztése területén. Az erdőgazdasági vadkárak biológiai úton történő megelőzésének és a vad racionális tartásának lehetőségére tett ajánlásait is átvette a gyakorlat és több erdőgazdaság területén kialakult ennek helyileg adaptált, hatékony módszere. Az ún. sarjaztatott vadlegelők kialakításának, a vadbúvók és egyéb, a vadgazdálkodást, tágabb értelemben a vadon élő állatvilág fenntartását szolgáló erdőrészeket és objektumok kijelölésének, mindezek üzemtervben való előírása az 1960-as évek végén megújított erdőgazdasági üzemtervek elkészítése során gyakorlattá vált. Különösen így volt ez a kiemelt rendeltetésű erdő- és vadgazdaságok, de más erdőgazdaságok területén is.

Kutatómunkájában tehát a vad és környezete közötti kapcsolatok, a vadgazdálkodás természeti adottságainak feltárására, a vad, illetve a vadon élő egyéb állatvilág fenntartásának lehetőségére, az állatvilág és az erdő, valamint az erdőgazdálkodás harmonikus kapcsolatára és racionális formáinak kialakítására törekedett.

Oktatói tevékenysége során is elsősorban a kutatási eredményei alapján kialakult vezérfonalat követte és a vadgazdálkodást, mint az erdész (és a mezőgazdász) sokoldalú biológiai és ökonómiai ismeretét színtetizáló, sajátos feladatnak tekintette. Ezzel a gondolati megközelítéssel megalapozta az azóta „Soproni Iskolának” nevezett elméleti és gyakorlati rendszert, amely – a kor ismereteihez mindenkor igazodva – él mind a mai napig.

A Magyar Vadászok Országos Szövetsége felkérésére az Erdészeti és Faipari Egyetem Vadgazdálkodási Tanszékén szervezett, két éves levelező formájú felsőfokú vadgazdálkodási tanulmány hallgatói is hasonló szellemű és koncepciójú képzést kaptak. Az 1969-1976 között folytatott képzés az első önálló felsőfokú vadgazdálkodási oktatás volt Magyarországon. Ez is Bencze professzor nevéhez és Sopronhoz köthető.

Aktív oktatói időszakában számos külföldi és hazai egyetemmel és kutatóintézetrel tartott fenn kapcsolatokat, köszönhetően francia, német, cseh, szlovák és orosz nyelv ismeretének. Részt vett több külföldi tudományos konferencián, így 1959-ben a varsói nemzetközi erdővédelmi, 1961-ben a berlini toxikológiai, 1965-ben a lipcsei fásítási és a jugoszláviai vadbiológiai konferencián, 1967-ben a zólyomi erdővédelmi tudományos szimpóziumon, valamint több hazai tudományos konferencián és rendezvényen, ahol előadásokat is tartott. Külföldi tanulmányúton vett részt Lengyelországban, Csehszlovákiában, a Német Demokratikus Köztársaságban, Ausztriában, Jugoszláviában, Romániában. Előbb 1969-ben, Franciaországban, majd az 1970-es évek közepén az USA-ban is tanulmányozhatta a vadgazdálkodás és a vadon élő állatvilág fenntartásával kapcsolatos kutatási, oktatási és természetvédelmi tevékenységet. Abban az időben, amikor alig lehetett külföldre, különösen nyugatra utazni, Bencze professzor volt a magyar, a soproni tudomány egyik követe Európában és a nagyvilágban, elvívta hazája és városa hírnevét. Az ott szerzett tapasztalatokat aztán saját kutatói és oktatói munkájában hasznosította, illetve részben publikálta.

Nemzetközi és hazai ismertségének köszönhetően a „Vadászati Világkiállítás, Budapest 1971” Tudományos Rendezvényei Szakbizottságának elnöki és szervező teendőit végezte, továbbá tagja volt a kiállítás főbizottságának és három más szakbizottságának.

A Magyar Vadászok Országos Szövetsége Központi Intéző Bizottságának, valamint Oktatási és Propaganda Bizottságának is tagja volt. Alapító és kezdeményező tagja volt az Országos Erdészeti Egyesület Vadgazdálkodási Szakbizottságának, valamint az Országos Vadgazdálkodási Tanácsnak, az Erdészeti Kutató Intézetek Nemzetközi Szövetsége (IUFRO) 26. szekciójának (Vadgazdálkodás és üdülés), továbbá az MTA Erdészeti Bizottságának is.

Munkáját a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója (1971), Munka Érdemrend bronz fokozat (1980), Nimród Emlékérem (1981), Hubertusz Kereszt arany fokozata (1994), a Magyar Nemzeti Vadászrend (1998) kitüntetésekkel ismerték el.

A Nyugat-magyarországi Egyetem jogelődje az Erdészeti és Faipari Egyetem az intézmény által adományozható legmagasabb kitüntetéssel, a tiszteletbeli doktori, doctor honoris causa címmel ismerte el Bencze professzor iskolateremtő, nemzetközi jelentőségű oktató- és kutatómunkáját. Emellett 1989-ben arany, 1999-ben gyémánt, 2004-ben pedig vasdiplomával tüntették ki.

2007. július 24-én délután fél háromkor, életének 95. évében rövid betegség után hunyt el. Bencze professzor halálával elment az utolsó tagja is a régi tudós erdősz-professzori gárdának. Tartalmas, teljes, szeretetben gazdag, szép életet élt. Évszázados bölcsessége, hasznos tanácsai, adomázó humora hiányozni fog. Mi kései utódok ígérjük, hogy példaadásához és nevéhez méltóan visszüik tovább Bencze professzor úr örökségét, az általa alapított Intézetet. Emlékét örökké megőrizzük. Nyugodjék békében!

Prof. Dr. Faragó Sándor
intézetigazgató, egyetemi tanár, rektor

Kádár Zsombor (1923–2007)

Számtalan Erdélyből származó kollégánk közül Zsombi azon kevesek közé tartozik, aki végzés után visszatért szülőföldjére, és ott munkálkodott utolsó lehetéig.

Sajnos már nem járja Erdély bérceit, nem vesz már kezébe tollat, nem pötyögteti az írógépet, hogy szeretett szakmájának fontosabb eredményeit hirdesse székely honfitársainak, s ezzel a magyar szó az erdészirtásadalom számára ne maradjon el a környező más nemzetekhez viszonyítva.

Szülei mindkét ágról nézve Székelyföld szülöttei voltak. Udvarhely és Háromszék vármegye határában, Barót városkában laktak. Édesapja, Kádár István a helység elismert és kedvelt főorvosa volt, édesanyja, Hosszú Klára pedig jómódú családból származott. Zsófia nővére 1921-ben, ő pedig 1923-ban született Baróton. Elemi iskoláit, összevont osztályban, helyben végezte, majd a segesvári líceumban tanult tovább. Ez román nyelvű iskola volt, mert akkoriban vezető állásban lévő ember nem adhatta fiát magyar iskolába. Sikeres kísérlettség után még egy évig Segesváron maradt, de a II. világháború kitörésének köszönve 1939-ben beiratkozhatott a kolozsvári római katolikus gimnázium hatodik osztályába. Ott is érettségizett, ahonnan 1942-ben jelentkezett a soproni egyetem erdőmérnöki karára. Évfolyamtársként találkoztam vele először, egy ideig kamarásom is volt. Már Sopronban is kitűnt töretlen szorgalma, céltudatossága, becsületes munkaszeretete.

1947-ben, mint okleveles erdőmérnök, hazatelepítési igazolvánnyal, véglegesen visszatért szülőföldjére. 1949-ben feleségül vette Gábor Sarolta testnevelő tanárnőt, akivel a marosvásárhelyi római katolikus templomban tartották esküvőjüket. Házasságukból két lányuk van. Időközben két lány- és egy fiúunokájuk is született. Dani unokája, akiben álmai megvalósítását látta, egyszer talán a nagypapa nyomdokaiba lép. Minden levelében nagy szeretettel írt családjáról, a növekvő unokákról.

Élete során az erdőgazdaság különböző területein dolgozott. Volt szakközépiskolai tanár, tervezőmérnök, munkavédelmi felügyelő, de szakmájának igazi kitejesedését az erdészeti tudományok leírása jelentette.

Szakirodalmi tevékenységét már 1954-ben elkezdte. Önálló és társszerzői munkában jelentek meg egymás után az Erdőbecsülés, Erdőművelés, Erdővédelem, Munkavédelem, Ergonómia, Erdészettörténet Erdélyben és az Erdészeti zsebkönyv című könyvei, majd elkészítette a román-magyar erdészeti és faipari, valamint a magyar-román erdészeti, vadászati és faipari szótárt, amelyek az erdélyi szakemberek nélkülözhetetlen könyvei. Több cikke jelent meg román nyelvű szaklapokban is.

1992. december 29-én írt levelében elkésredetten jelzi, hogy 25 füzetet és 50 ezer cédulát írt már tele székelyföldi erdőgazdasági, faipari történeti anyaggal és szövegűteménnyel,

de ezeket ott nem tudja megjelentetni. Az OEE és Az Erdő szerkesztősége azonban itt meghallgatta kérését, és azóta nálunk már több munkája is megjelent magyar kiadásban. Ezek közül legértékesebb az 1999-ben kiadott 639 oldalas „Erdő és Nyelv” című könyve, amely egy válogatás a Keleti-Kárpátok belső hajlata erdőgazdálkodásának magyar szókincséből. A könyv évszázadokra visszatekintve, megszámlálhatatlan szakkifejezés székelyföldi értelmezését tartalmazza, felbecsülhetetlen mértékű kutatási munkára támaszkodva. Ilyen kitaró, fáradhatatlan tevékenységre csak a szakmáját és nemzetét igazán szerető ember képes még élete utolsó éveiben is.

Régi egyetemi kapcsolatait, barátságait mindvégig ápolta. Velem is rendszeresen, őszintén megosztotta aktuális örömeit, gondjait. Jóleső érzéssel olvastam a Gyökerek és Lombok című 2. kötet utolsó oldalain a rólam írt elismerő sorait.

Megőrizte székely humorát is, ami a ki-sebbségben élő emberek számára vidám perceket jelentett. Munkatársai tisztelettel beszéltek róla, mert nemcsak tőlük, hanem önmagától is pontos, lelkiismeretes munkavégzést követelt.

Munkásságát idehaza „Bedő-díjjal” ismerték el. Idén írt utolsó levelében bizakodva jelezte, hogy ez évben esedékes gyémántdiplomáját szeretné személyesen átvenni Sopronban.

Erre sajnos már nem kerülhet sor. A Jóisten másképp rendelte. Sírja fölött a marosvásárhelyi temetőben szél rázza a fák leveleit, s a messzi távolból érkezik az üzenet, hogy egykor ő is a selmeci hagyományokból merített.

Búcsúznak tőle most mindazok, akik ismerték, tisztelték, szerették. Mi, volt évfolyamtársak, barátok, kollégák, amíg élünk emlékezni fogunk rá. De gazdag életműve nyomán nemcsak mi, hanem a jövő erdészirtásadalma is ismerni, tisztelni fogja nevét, olvasni fogja műveit. Kosztolányi Dezső sorait idézve:

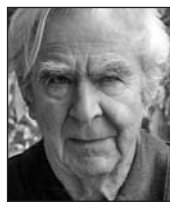
„Volt emberek,

Ha nincsenek is, vannak még. Csodák.

Nem téve semmit, nem akarva semmit, hatnak tovább.”

Jereb Ottó

Bőgér András 1920-2007

A Börzsönyben, Diósjenőn, református családban született. Ezt azért hangsúlyozom, mert a református gyerektáborban találkozott és ismerkedett, barátkozott meg Vargha Domokossal a későbbi erdőmérnökkel és híres íróval. Domokos hívta őt Kunszentmiklósról a református gimnáziumba és kollégiumba tanulni. 1940-ben mindketten ott érettségiztek, és együtt iratkoztak be ősszel a Műegyetem soproni Erdőmérnöki Osztályára. 82-en voltunk a mi évfolyamunkon. Ez volt a második nagylétszámú évfolyam, mert a Felvidék, Kárpátalja, Északkelet-Erdély visszatérte után sok erdőmérnökre volt szükség. A trianoni években legfeljebb 20-25 diákja volt egy-egy erdész évfolyamnak... Megnyílt előttünk a jövő

kedvező lehetősége, sok szép feladat a Kárpátok bércei között. Volt még egy másik szerencsénk is, szemben az első világháború selmeci sok hősi halált halt diákjának szomorú sorával szemben. Okulva az első világháború értelmetlen nagy elvérzéséből, gróf Teleki Pál, majd Kállay Miklós igyekezett a magyar ifjú értelmiséget átmenteni, hiszen ez nem is a mi háborúnk volt! Ennek köszönhető, hogy nem kellett bevonulnunk 1944 őszig, a bukásig, de azután is, aki csak Sopronban és Dunántúlon elérhető volt, Szálasiék Magyaróvárra utázkiképzésre behívták, de idejük már nem lévén, gyalog Bajorország közepéig meneteltünk. Sokan, így az erdélyiek, felvidékiek hazatértek, nem sokan maradtak a nyugati területen.

Bőgér Bandi se Sopronban vészelte át a háborút. Az első diplomavédő szigorlatra 1944 nyarán, majd őszén került sor, ezután még február 24-én egyetlenként én diplomáztam a front előtt 4 héttel. A további diplomavédésekre évfolyamunkkal kapcsolatban 1946, 1947, 1948, 1949-ben került sor. A szétrombolt, tönkrement, az inflációval küszködő ország és szüleink nem tudtak anyagilag segíteni. Bőgér Bandi ezért tudott csak 1949-ben erdőmérnöki diplomát szerezni.

Bár hazánk újból a trianoni, sőt még annál is kisebb területre zsugorodott, és szembe kellett néznünk a reménytelenséggel, mégis a debreceni Új kornagy a 600/1945. sz. földtörvénnyel (Nagy Imre miniszteresze idején) a hazai erdőket államosította, kisebb erdők a községek birtokába kerültek. Megalakult a MÁLLRED erdészeti nagyvállalat és erdőgazgatóságai, erdőgondnokságai. Ez tette lehetővé, hogy az erdészek hivatásuknak megfelelő munkahelyeken dolgozhassanak. Mindez a kommunista diktatúra bevezetéséig így volt, aztán sokan elmentünk a vasúthoz („csak” oda 45-en!), a bányászathoz, a földméréshez, a mélyépítő iparba, tervező intézetekbe, még a kohászati területére is...

Bőgér András kollégám és jóbarátom kitarított az erdészet mellett, és Mátrafüreden ment nyugdíjba mérnöktanárként, megszerezve ezt a diplomát is. Magas kort megért, de még élhetett volna néhány évet. Ezt azonban sorsa nem tette lehetővé, a kórházátszervezések miatt rövid szenvedéssel meghalt. Temetésére május 10-én, Mátrafüreden nagyszámú gyászoló részvételével került sor. Mivel a család két keresztény egyház tagja, nagyon szép példája volt a koporsónál a keresztény testvéri összefogásnak, mert a római katolikus plébános és a református esperes egyaránt imádkoztak lelki üdvéért, és a sírhoz is egymással közösen kísérték el. Temetésén egykori erdésziskolai diákjai is és tanártársa, Fejes Dénes is búcsúztatták. E sorok írója a soproni, együtt töltött éveket és barátságunkat jelképezve, mondtam búcsúbeszédet.

Örülök, hogy tavaly ősszel, amikor egy nyugdíjas autóbussos kiránduláson Mátrafüreden is voltunk, ottani időmet Bőgér András és családja meglátogatásával töltöttem el, feleségemmel. Mintha megéreztem volna, hogy az volt az utolsó személyes találkozásunk.

Kedves barátom, diáktársam, kollégám, Bandi! Isten veled, nyugodjál békében, nemsokára követni foglak.

Hábel György

Budaházy Lajos (1909–2007)

98 éves korában eltávozott az észak-alföldi régió legidősebb erdésze, Budaházy Lajos. Kilencgyermekes családból származott, testvérei közül egyedül ő kötelezte el magát egy életre az erdészettel. Halápon 1928-ban kezdett dolgozni, ide egy gúthi kitérőt követően is visszatért. 1949-ben került át Tiszadobra, ahol negyed évszázadon keresztül – nyugdíjazásáig – kerületvezető erdész volt. Ő telepítette be Tiszadob környékére az első fenyőket, tujákat, ezenkívül az ország egyik legjelentősebb mocsárciprus-állományát hozta itt létre, de Budaházy Lajos nevéhez fűződik az őshonos fafajok felkarolása a térség erdőfelújításaiban és a fehérvyás csemetekert kialakítása is.

Sok erdész, erdőmérnök kezdte a keze alatt a szakmát, a fák szeretetét családjában is sikerült „örökíteni”. Nyugdíjazása után fia, Zoltán vette át tőle a tiszadobi kerületet, jelenleg pedig már unokája az itteni erdész. Munkájáért 1975-ben fásítási emlékérmét kapott, két esztendővel ezelőtt pedig Tiszadob díszpolgára lett – a település környezetének megővésében és gazdagításában végzett tevékenysége elismeréseként. Nyugdíjasként Debrecenben élt, utolsó éveit pedig Tiszadobon töltötte, ahol a táj ma is az ő keze nyomát viseli.

Lajos bácsi, nyugodj békében!

Horváth Zoltán 1935–2007

1935. április 26-án született erdészcsaládból. A betűvetést tanyasi iskolában sajátította el, majd Kecskeméten folytatta tanulmányait. 1954-ben érettségizett a Kecskeméti Kegyesrendi Piarista Gimnáziumban. A Szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Technikum levelező tagozatán erdésztechnikusi szakképesítést szerzett.

A kecskeméti székhelyű Kiskunsági Erdőgazdaság több erdészeténél is dolgozott mint beosztott erdész, majd kerületvezető erdész. A kiskunhalasi, majd a harkakötönyi erdészetnél fahasználati műszaki vezető 1969-ig. Erdészeti munkáját mindig becsülettel, hozzáértéssel végezte, de az igazi nagy szerelem a vadászat maradt. Ekkor megpályázta édesapja volt beosztását, amit elnyerve a Bács-Kiskun Megyei Tanács erdészeti és vadászati felügyelője lett. Legendásan jó kapcsolatot épített ki a megye vadásztársaságaival, vadászaival. Sokat tett a megye vadgazdálkodási színvonalának emeléséért. Így ír erről az időszakról. „Ezt a feladatot és beosztást nem lehetett hivatalnokként – csak azért, hogy állásom és fizetésem legyen – ellátni. El lehet ugyan, de az olyan is... Ehhez kell egy kis szakértelem, egy kis rutinos gyakorlat, és kell hozzá nagy-nagy szeretet és még nagyobb elhivatottság.” Ő valóban szívvel-lélekkel végezte vadászati hatósági munkát egészen 1991. március 31-ig, amikor korengedménnyel nyugdíjba helyezték.

Megnövekedett szabadidejében óriási trófeagyűjteményét rendezgette, barátai és ismerősei számára rengeteg nagyvadtrófeát ké-

szített ki, varázsolt eredetivé, montírozott táblára. Elévülhetetlen érdeme van a megye vadászatát bemutató Millenniumi Vadászati Almanach elkészítésében és 2001. évi kiadásában.

Már nyugdíjasként fűzte egyre szorosabbra a kapcsolatot az Erdészeti Egyesülettel. A kecskeméti helyi csoport aktív tagja volt, rész vett minden rendezvényen, tanulmányúton, kiránduláson. Állandó résztvevője volt az Erdészklub havonta megrendezett programjainak, a decemberi összejövetelen még részt vett.

A Kecskeméti köztemetőben búcsúztunk tőle.

Bognár Gábor

Ágoston Dénes (1941–2006)

Alföldi gazdálkodó család gyermekeként 1941. 09. 25-én született Szegváron. Az általános iskolát is ott végezte, majd a Szegedi Erdészeti Technikumba jelentkezett. Itt 1959-ben végzett. Első és egyben utolsó munkahelye is a Mátrai Erdőgazdaság volt.

Alföldi fiatalemberként az ország legmagasabb hegyvidékének lábánál a Nemti-i Erdészetnél kezdte pályafutását. Gyakornoki ideje után, mivel a Nemti Erdészet megszűnt, a Nagybátonyi Erdészethez helyezték vágásvezető erdésznek.

Ennél az erdészetnél később művelési műszaki vezetőként, műszaki adminisztrátorként, leghosszabb ideig pedig fahasználati műszaki vezetőként dolgozott. Sokáig üzemi szakszervezeti titkárként társadalmi tevékenységet is ellátott. Minden feladatot rendkívül precízen végezte. Ezért a precizitásért felettesei is megbecsülték. Beosztottjai tisztelték, elismerték tudását, utasításait vita nélkül végrehajtották. Tudták, hogy utasításaiért mindig vállalta a felelősséget.

A Mátrát igen jól ismerte és szerette, bár elég sok adminisztratív munkát végzett, igazán a terepen érezte jól magát.

Sokáig lakott erdőszéli szolgálati lakásban, ahol szívesen foglalkozott a kerttel, gyümölcsösselel. Gyermekei sorsának könnyítése érdekében városi lakásba költöztek. Miután fiai megházasodtak és Ő nyugdíjba vonult, már csak az unokákkal, a hobbikerttel kellett foglalkoznia.

Nem sokáig tehette. Utolsó útjára a Mátra lábánál lévő Maconkai temetőbe kísértük.

Nyugodj békében:

Ivány István

Halász Aranka (1928–2007)

Elment közülünk az erdőmérnökök elsőgenerációs csoportjainak egyik tagja, aki csendes és pontos munkájával vívta ki kollégái elismerését.

Az erdőmérnöki oklevele megszerzése után 1954-55-ben a sátoraljaújhelyi Állami Erdőgazdaság Füzeskomlói Erdészeténél erdészvezető-helyettesként dolgozott.

1955-57-ben a Dél-Kiskunság Harkakötönyi Erdészeténél erdészeti szakelőadóként tevékenykedett, elsősorban erdőtelepítési, csemetekerti munkákat irányított.

1957 november és 1959 január között az Észak-Kiskunsági Erdőgazdaság kecskeméti központjában építési előadó volt.

1959-1961. Budapesten az Állami Erdőrendezőszéknél erdőrendezési felügyelő, ahol a Kecskeméti Erdőgazdaság területén végzett gyérítések, véghasználatok ellenőrzése volt a feladata.

1962-64. ismét Kecskeméten „találja”, az Erdőművelési Osztályon termőhelyfeltáróként, majd nyugdíjba vonulásáig építési előadó a Kiskunsági Erdő- és Fafeldolgozógazdaság Műszaki Osztályán. Meglévő üzemi épületek, erdészházak felújításának, karbantartásának tervezését, új erdészházaknál költségvetések tervezését, műszaki ellenőrzését végezte. Nyugdíjasként rövid ideig a kelebiai magpergető felújításával kapcsolatos költségvetés készítésében vett részt.

A rábízott feladatokat mérnöki precizitással hajtotta végre, amely magánéletében is jellemezte. Saját gyermekekkel nem áldotta meg a sors, de unokahúga gyermekeit – mintegy magáénak tekintve – ilyen szellemben segítette nevelni.

Nyugodjék békében.

Komjáti János

Simon Ferenc (1930-2007)

1949-ben Simon Ferencsel együtt iratkoztunk az Erdőmérnöki Karra. Tanulmányi ideje nem volt zavartalan. Egy minisztériumi bizottság 1951-ben megrostálta a hallgatókat és Feri is az áldozatok közé került. Vétke az volt, hogy édesapja Horthy rendőrségében szolgált. Csak egyszerű beosztottként, és ezt Feri önéletrajzában is megvallotta. Ezen kívül kitudódott róla, hogy a betiltott Selmeci Kör illegális működésében is részt vett.

A kizárt hallgatóknak Sopront el kellett hagyniok, Ferire is ez várt. Az akkori dékán, Fehér Dániel azonban kiállt érte, és Feri maradhatott a hallgatók sorában. 1953-ban szerzett diplomát. Szakmai munkáját a zalai és vasi erdőkben kezdte, 1959-ben tért vissza Sopronba. A Hegyvidéki Erdészet vezetői székéből vonult nyugdíjba.

Utolsó éveit légzési nehézségei zavarták. Mivel én is ilyen bajokkal kínlódom, ugyanazon kórházi osztályt látogattuk, és hetente hívtuk egymást és tudakoltuk betegségünk állását. Legutóbb a megszokott kedves bariton helyett áldozatos lelkű asszonya, Erzsike jelentkezett Feri halálhírével. Azóta elnémult a telefonvonal, mert ahol Feri van, oda nem vezet telefonrót. Július 2-án temették a soproni Szent Mihály temetőben. Kedves, jó kolléga volt, hűséges barát, és a telefonban már soha nem hallom hívását. Elnémult a hang, és most fájdalommal búcsúzunk Tőle. Isten Veled, Feri! Nyugodj békében!

Dr. Szodfridt István